

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Tytułem głównym, stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, komunikatu Komisji COM(2011) 829 wersja ostateczna z dnia 24 listopada 2011 r., ponieważ odmówiła ona w nim ostatecznie przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie odpowiednich wniosków w oparciu o art. 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego a także stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, wniosku Komisji w sprawie rozporządzenia Rady dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2011 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej oraz współczynniki korygujące stosowane względem tych wynagrodzeń i emerytur, oraz
- pomocniczo stwierdzenie, na podstawie art. 265 TFUE, naruszenia traktatów z tego względu, że strona pozwana nie przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie odpowiednich wniosków w oparciu o art. 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie pierwszego żądania skargi dotyczącego stwierdzenia nieważności komunikatu Komisji z dnia 24 listopada 2011 r. Rada podnosi jedyny zarzut dotyczący naruszenia art. 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego w związku z art. 13 ust. 2 zdanie drugie TUE i art. 241 TFUE. Rada podnosi, że stanowisko Komisji, zgodnie z którym nie występuje ciężkie i nagłe pogorszenie sytuacji gospodarczej i społecznej w ramach Unii jest obciążone kilkoma błędami: Komisja nie uwzględniła wszystkich obiektywnych, dostępnych i istotnych danych oraz błędnie zakwalifikowała niektóre dane, na których oparła swą analizę. Zważywszy, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie C-40/10 (pkt 79), „wykonanie kompetencji [przedstawienia odpowiednich wniosków] nadanej Komisji w art. 10 [załącznika XI] stanowi jedynie przysługujące tej instytucji uprawnienie”, omawiane błędy w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, które mają charakter oczywistych błędów w ocenie, sprawiają, że odmowa przedstawienia przez Komisję odpowiednich wniosków na tej podstawie jest niezgodna z prawem. Poprzez tę odmowę Komisja również naruszyła swój obowiązek lojalnej współpracy (art. 13 ust. 2 TUE).

Drugie żądanie skargi dotyczy stwierdzenia nieważności wniosku w sprawie rozporządzenia dostosowującego wynagrodzenia i emerytury urzędników według „zwykłej metody” zatwierdzonej w art. 3 załącznika XI do regulaminu pracowniczego. Rada utrzymuje, że omawiany wniosek stanowi akt wywołujący skutki prawne z tego względu, że zgodnie z pkt 71 ww. wyroku w sprawie C-40/10 „w ramach wspomnianego art. 3 załącznika XI Rada nie może odwoływać się do zakresu swobodnego

uznania wykraczającego poza kryteria określone w tym przepisie”. W związku z przedstawieniem wniosku opartego na zastosowaniu „zwykłej metody” zamiast wniosku w oparciu o klauzulę odstępstwa określoną w art. 10 załącznika XI, Komisja pozbawiła Parlament Europejski i Radę możliwości skorzystania z ich swobody uznania w odniesieniu do kryteriów omawianej klauzuli odstępstwa. Omawiany wybór obciążony jest takimi samymi błędami jak stanowisko Komisji zawarte w komunikacie z dnia 24 listopada 2011 r., zgodnie z którym nie występuje ciężkie i nagłe pogorszenie sytuacji gospodarczej i społecznej w ramach Unii. Ponadto Rada podnosi, że poprzez przedstawienie wniosku dotyczącego dostosowania wynagrodzeń według „zwykłej metody”, Komisja również uchybiła swemu obowiązkowi lojalnej współpracy (art. 13 ust. 2 TUE).

Wreszcie pomocniczo Rada utrzymuje, że w wypadku, gdyby Trybunał Sprawiedliwości miał nie uznać komunikatu Komisji z dnia 24 listopada 2011 r. za zajęcie przez Komisję stanowiska w rozumieniu art. 265 ust. 2 TFUE, Komisja uchybiła swemu obowiązkowi, wynikającemu z art. 241 TFUE w związku z art. 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego, w wykładni dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości w ww. wyroku w sprawie C-40/10 (pkt 79), przedstawienia wniosku na tej podstawie.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-67/12)

(2012/C 118/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann oraz I. Galindo Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do art. 3, 7 i 8 dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków⁽¹⁾ a w każdym razie nie zawiadamiając Komisji o takich przepisach, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które ciąży na nim na mocy ww. artykułów w związku z art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków⁽²⁾;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W art.15 dyrektywy 2002/91/WE przewidziano, że państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy niezbędne do wykonania tej dyrektywy najpóźniej do dnia 4 stycznia 2006 r.
- 2) Komisja zauważa, że do dnia dzisiejszego Królestwo Hiszpanii nie przyjęło niezbędnych przepisów w zakresie dotyczącym art. 3, 7 i 8 dyrektywy 2002/91/WE, a w każdym razie nie podało tych przepisów do wiadomości Komisji.

(¹) Dz.U. 2003, L 1, s. 65.

(²) Dz.U. 2010, L 153, s. 13.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Qorti Kostituzzjonali (Malta) w dniu 10 lutego 2012 r. — Vodafone Malta Limited i Mobisle Communications Limited przeciwko L-Avukat Ġenerali, Il-Kontrollur tad-Dwana, Il-Ministru tal-Finanzi i L-Awtorità ta' Malta dwar il-Komunikazzjoni

(Sprawa C-71/12)

(2012/C 118/25)

Język postępowania: maltański

Sąd krajowy

Qorti Kostituzzjonali

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vodafone Malta Limited, Mobisle Communications Limited

Strona pozwana: L-Avukat Ġenerali, Il-Kontrollur tad-Dwana, Il-Ministru tal-Finanzi, L-Awtorità ta' Malta dwar il-Komunikazzjoni

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), a w szczególności jej art. 12 lub 13, sprzeciwiają się temu, by państwa członkowskie nakładały na operatorów telekomunikacji ruchomej (zwanym dalej „operatorami”) obciążenie podatkowe, które:

- a) stanowi podatek, zwany akcyzą, wprowadzony ustawodawstwem krajowym;
- b) jest wyliczane procentowo od opłat pobieranych przez operatorów telefonii ruchomej od ich użytkowników za usługi świadczone im przez tych operatorów z wyjątkiem usług ustawowo zwolnionych;

- c) jest płacone operatorom telefonii ruchomej przez ich użytkowników indywidualnie, a następnie przekazywane kontrolerowi ceł przez wszystkich operatorów oferujących usługi telefonii ruchomej, przy czym płatność ta jest należna tylko od tych operatorów, a nie od innych przedsiębiorstw, w tym od przedsiębiorstw udostępniających sieci i inne usługi łączności elektronicznej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Revere (Włochy) w dniu 13 lutego 2012 r. — postępowanie karne przeciwko Ahmedowi Ettaghiemu

(Sprawa C-73/12)

(2012/C 118/26)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Revere

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Ahmed Ettaghi

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle zasady lojalnej współpracy i zasady skuteczności dyrektyw art. 2, 4, 6, 7 i 8 dyrektywy 2008/115/WE (¹) sprzeciwiają się możliwości nałożenia na obywatela państwa trzeciego przebywającego nielegalnie w państwie członkowskim kary pieniężnej zamienionej jako sankcja karna na areszt domowy, wyłącznie w następstwie nielegalnego wjazdu i pobytu, jeszcze przed naruszeniem nakazu wydalenia wydanego przez organ administracji?
- 2) Czy w świetle zasady lojalnej współpracy i zasady skuteczności dyrektyw art. 2, 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE sprzeciwiają się możliwości, aby po przyjęciu dyrektywy państwo członkowskie mogło przyjąć przepis przewidujący nałożenia na obywatela państwa trzeciego przebywającego nielegalnie w tym państwie członkowskim kary pieniężnej zamienionej na wydalenie podlegające jako sankcja karna natychmiastowemu wykonaniu, bez przestrzegania procedury i praw obywatela obcego przewidzianych w dyrektywie?
- 3) Jeśli zasada lojalnej współpracy zapisana w art. 4 ust. 3 TUE sprzeciwia się przyjęciu w okresie przewidzianym na dokonanie wdrożenia dyrektywy przepisów krajowych mających na celu obejście dyrektywy lub w każdym razie ograniczenie zakresu jej zastosowania, to jakie środki sąd krajowy powinien zastosować w wypadku stwierdzenia takiego celu?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.